

O POSLÁNÍ „DESÁTÉ HIERARCHIE“

Hans-Werner Schroeder

Budoucnost lidského pokolení v dnešní lidské situaci nelze ještě ani tušit. Je ještě skrytá v celé své velikosti a odhalí ji až budoucnost. Pak ale bude najednou zřejmé, jak nekonečně mnoho bylo již dnes do lidské budoucnosti „investováno“, co ale mohlo přinést ovoce jen velmi pozvolna. Pavel mluví o budoucím „zjevení synů božích“ - čímž poukazuje právě na tento obraz budoucnosti lidstva. Jan ve svém prvním dopise píše: „Ještě se nezjevilo, čím budeme“. K této síle budoucnosti se obrací v křesťanském pojetí „princip naděje“ (Ernst Bloch).

Vývoj lidstva se nachází ve velkých kosmických souvislostech. Lidé jsou povoláni být nositeli tvůrčí svobody a vyššího dobra a tím „Syny Božími“, jejichž „zjevení“ Pavel ohlašuje.

Vedle těchto Pavlových slov lze postavit ještě ta, která Kristus vybírá ze Starého zákona a potvrzuje: „Bohové jste!“. Tato slova navazují na staré vědění o tom, že lidé jsou stvořeni „k obrazu“ Božímu. Jakkoliv je to vše překryto a ztraceno pádem do hříchu, je to stále v člověku „investováno“. Tak jako člověk na housence a kukle nevidí, že je v ní již tajuplně připraven motýl, tak ani na člověku nelze ještě spatřit jeho budoucí podobu, která v něm již dnes skrytě působí.

Přesto jsme již dnes vstoupili do rozhodujícího stádia na cestě k této budoucnosti. Mnoho lidí to také více či méně zřetelně cítí. Již jsme se této skutečnosti dotkli, když jsme hovořili o tom, jak se mění působení andělů v oblasti osudu, archandělů ve vedení národů a ožívování řeči a prasil ve vedení lidstva. Popsali jsme, jak tyto bytosti jakoby poodstupují do pozadí a člověk je ponechán stále více sám sobě. Člověk se musí sám ze sebe spojovat s duchovními bytostmi, aby přivedl jejich nové spolupůsobení do svého osudu i do vývoje lidstva. Již jsme mluvili o tom, že bez toho by nebyl možný další vývoj lidské svobody.

Neboť dnes by již lidé plně a beznadějně propadli silám odpůrcích mocností, kdyby hierarchické bytosti tyto vlivy dlouho nezjemňovaly a nevyrovnávaly. Bezprostřední vedení anděly bylo pro lidstvo potřebné a zdravé. Ale nesmí pokračovat donekonečna. Lidská síla roste, stejně, jako je člověk jednou zletilý a odroste vedení svých rodičů. Okamžik duchovní zletilosti lidstva přišel v minulém století. Hierarchické bytosti odcházejí.

To znamená pro vývoj lidstva dvojí. Zaprvé je člověk a celé lidstvo vystaven nesrovnatelně většímu náporu odpůrcích sil než dříve. Smysl je zřejmý. Lidstvo musí prokázat, že dokáže v něm dřímající síly používat v souladu s duchovní zralostí. Je to nesmírně náročný požadavek, ale zároveň v tom ze strany Boha leží nesmírná důvěra v to, co v člověku skutečně žije.

Dále také vzniká nový vztah k andělským bytostem, neboť v člověku teď vzrůstá „partnerský postoj“ vůči bytostem, které přece stojí vysoko nad ním. Andělé, archandělé a prášily začínají vnímat to, co přichází od člověka, stále více jako něco cenného. To, co se člověku daří vybojovat, se stává významnou substancí pro duchovní bytosti. V Zjevení Janově je to, jak jsme ukázali, na mnoha místech naznačováno, když se mluví o tom, že skrze lidi spojené s Kristem se v duchovním světě odehrávají významné procesy. Můžeme také připomenout, co bylo řečeno na téma vývoje jazyka a společenství a o působení Michaela.

Tento nový vztah můžeme nejlépe prožít na osudu člověka a na jeho andělovi. Také zde je v přítomnosti pozorovatelné jemné nebo výraznější poodstoupení anděla z vedení osudu. Nejčastěji kolem 28. roku nebo nejpozději ve středním věku se vztah k vlastnímu andělovi mění. Musíme dokonce konstatovat, že jakékoli osudové vedení se může stát neúčinným, pokud se člověk kvůli výhradně materialistickým představám není schopen se svým andělem dostatečně silně setkat.

Lidé zde musí stále víc přebírat iniciativu. Není to tak, že by anděl byl člověku nevěrný, jeho věrnost zůstává neotřesitelná. Je ovšem stále více odkázaný na tu věrnost, kterou vůči němu může a musí vyvinout člověk. Pak může člověk vyrůstat na nový stupeň svobodné a tvořivé, s duchem spojené bytosti. Žádným jiným způsobem člověk nedosáhne samostatnosti své vlastní vnitřní bytosti. Žádným jiným způsobem nerozvine morální a tvůrčí síly, které jej povedou dál.

Musíme říci:

Člověku je třeba, aby byl vnitřně věrný, věrný vedení duchových bytostí. Na této věrnosti budovat může věčnou svou podstatu a věčné své bytí a může tak smyslové bytí prolnout a prožhnout zářivým světlem věčnosti.

Rudolf Steiner, Wahrspruchworte, přeložil Jan Dostal

Zde je počátek možnosti, aby se člověk mohl stát partnerem andělů. Neboť již nyní začíná být pro duchovní svět cenné to, co vyzařuje z člověka s vnitřní oddaností hledajícího cesty osudu.

Za právě řečeným lze již tušit počátek cesty vedoucí do daleké budoucnosti. O pokrok na ní člověk ovšem musí usilovat v obou zmíněných ohledech: Sílit v zápase s odpůrcími mocnostmi a probouzet se ve vědomé odevzdanosti a věrnosti duchovním bytostem.

Na těchto svých cestách činí člověk zkušenosti, které nemůže učinit žádná jiná bytost na světě. A získává schopnosti, kterými nikdo jiný nemůže přispět k vývoji světa. Není tak jen cenným článkem stvoření, stává se sám tvůrcem, podle Pavlových slov „Synem Božím“. Původní podobnost s Bohem má být znovu dosažena na vyšším stupni - vědomě a svobodně. Tím stoupá člověk v řádu stvořených bytostí a stává se zárodkem desáté říše hierarchických bytostí.

Tento vývoj není nesmírně významný jen pro člověka, ale pro celé stvoření. Je nositelem „světového pokroku“. Na konci Zjevení Janova se v obrazu budoucího světa zjevuje nejen nová země, ale i nové nebe. Tím, že se člověk zařadí do posloupnosti hierarchických nebeských bytostí jako desátá hierarchie, bude jeho bytost zasahovat nejen na Zemi, ale „vyroste“ do nebe. Tam bude moci rozvinout tvůrčí síly, které bude mít jen on a žádná jiná bytost na světě, síly obnovy pro celý kosmos.